

Sygn. akt V CSK 560/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Parafii [...] w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Finansów i Gminie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt V ACa [...], V ACz [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa, zarzucając w skardze kasacyjnej naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 4 ust.1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2011.18.89), art. 61 ust. 1 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 2013.1169 ze zm.), art. 7 ust. 2, art. 13 i 36 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. 1990.32.191 ze zm.), uzasadniła wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania przede wszystkim istnieniem „rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie wykładni i stosowania przepisów art. 63 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej”. Ponadto powołała się na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej.

Tak umotywowany wniosek nie mógł być uwzględniony.

Można przypuszczać, że zmierzał on w pierwszej kolejności do wykazania - przewidzianej w art. 398⁹ § 1 k.p.c. jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - potrzeby wykładni przepisów prawnych, a konkretnie: art. 63 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej i art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego

w Rzeczypospolitej Polskiej, ze względu na dotyczące ich rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Lecz gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawnych powodowana występującymi w odniesieniu do nich rozbieżnościami w orzecznictwie sądów, niezbędne jest wskazanie we wniosku nie tylko przepisów, których wykładnia ma dotyczyć, ale i występujących w orzecznictwie sądów rozbieżności na tle tych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., II UK 235/13). W skardze kasacyjnej strony powodowej takiego wskazania nie ma. Nie zostały nawet wymienione orzeczenia, których treść miałyby się różnić. Skarżąca ograniczyła się do samego tylko gołosłownego oświadczenia, że istnienie powoływanej rozbieżności wynika z zaskarżonego wyroku.

Nie jest spełniona w sprawie także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dopuszczającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia określonym przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia któregośkolwiek z powołanych w skardze przepisów prawnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U nr 169, poz. 1417 ze zm.) i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).

[aw]